

[Johan Asmussen.]

praksis, når sådanne sager kommer for domstolene, at man dér vil føle sig forpligtet til at holde sig til lovens ord og det, der ifølge kommissionsbetænkningen ligger bagved. Det havde været heldigt, om man havde fået det præciseret direkte i lovens egne ord, hvis man mener, at det bør opfattes i den mere indskrænkede betydning, som ministeren antyder.

Det andet punkt drejer sig om de særlige kommissioner, som skal kunne nedsættes ifølge lovforslagets nr. 10 om § 311. Dér var jeg inde på spørgsmålet om bestemmelsen i § 311, stk. 2, om, at kommissionen skal afgøre, om dens møder skal være offentlige. Jeg gjorde gældende, at det efter vor mening må være det normale, at sådanne møder er offentlige, og at det burde fremgå af loven, at de er offentlige, sådan at der eventuelt i særlige tilfælde kan dispenseres. Der er desværre ikke sket nogen ændring på det punkt under udvalgsbehandlingen.

Derimod stiller ministeren et ændringsforslag, hvad angår offentliggørelse af den afsluttende erklæring. Ved første behandling brugte jeg det udtryk, at jeg gik ud fra, at i hvert fald den afsluttende redegørelse må offentliggøres, og det gjorde jeg på basis af det ord, der står i lovforslaget, nemlig at kommissionen fremkommer med en redegørelse. Der står ikke: kommissionen afgiver til handelsministeren en redegørelse o. s. v.

Hvis den ændring, som man nu har foreslået, vedtages, er jeg bange for, at det bliver en indskrænkning i forhold til det, som ellers ville have været tilfældet, idet det nu er meningen at lægge det i ministerens hænder, om en redegørelse skal offentliggøres eller ej. Det mener jeg ikke der burde være tvivl om. Jeg mener, at bestemmelsen burde have lydt sådan, at kommissionens redegørelse og eventuelle forslag afgives til handelsministeren og stilles til rådighed for pressen. Det mener jeg under nutidens forhold burde være en selvfølge, og jeg vil henstille, hvis der bliver en udvalgsbehandling inden tredje behandling, at man overvejer, om det dog ikke ville være den rigtigste måde at udtrykke sig på.

Jeg gør opmærksom på, at der jo er andre parter end handelsministeren og kommissionen i den situation. Der er jo de impli-

cerede i det, som vel nok vil være en katastrofe, for det vil det vel desværre være, der ligger bag, når sådan en kommission nedsættes, og alle de implicerede i katastrofen og de interesserede i det, der er sket, må jo have ret til at få et eksemplar af redegørelsen, og så kan de jo lade den offentliggøre. Det forekommer mig, at det kommer til at svæve, og at det burde præciseres på den måde, som jeg har foreslået.

Med hensyn til forslag til lov om måling af skibe og forslaget til folketingsbeslutning om identitetspapirer har jeg ikke nogen bemærkninger at gøre. Vi kan slutte os til alle de tre forslag, men jeg håber som sagt, at man endnu en gang vil overveje det, jeg var inde på.

Handelsministeren (Lars P. Jensen): Hr. Johan Asmussen siger, at min fortolkning af § 301, stk. 5, kan give anledning til tvivl, hvis sager af den art kommer for domstolene. Det er muligt, men jeg vil gerne understrege, at den fortolkning, som jeg har givet i udvalget, har hele udvalget tiltrådt; det er altså udvalgets opfattelse, at sådan bør fortolkningen være.

Med hensyn til det andet spørgsmål, angående tilføjelsen til § 311, vil jeg gerne sige, at når der står „kan af handelsministeren“, betyder det, som hr. Hans Pihl sagde, at det kun er i rene undtagelsestilfælde, det ikke sker; det må i almindelighed være sådan, at redegørelsen skal offentliggøres.

Johan Asmussen: Jeg må sige, at så står jeg ikke rigtig, hvorfor man ikke i hvert fald kunne have skrevet „bør“ i stedet for „kan“.

Hermed sluttede forhandlingen.

Der foretoges først afstemning vedrørende forslag til lov om ændringer i søloven.

Ændringsforslaget, § 1, således ændret, og § 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.